

Sochařství přelomu 19. a 20. století udávají směr mnozí z žáků Josefa Václava Myslbeka, mezi něž patří i Stanislav Sucharda. Zatímco Suchardově medailéřské tvorbě a pomníkovým pracím byla již v literatuře věnována pozornost, dekorativní plastika, která byla neodmyslitelnou součástí sochařovy práce, stojí tradičně poněkud v pozadí. Už od dob studia na Uměleckoprůmyslové škole se Sucharda věnoval dekorativní plastice, kterou soudobá architektura vyžadovala. Od prvních zakázek v rámci novorenesanční architektury lze pozorovat stylové proměny směrem k novobaroku, přes secesi, až k novoklasicismu. Během svého života spolupracoval s řadou významných architektů převážně z okruhu Uměleckoprůmyslové školy, kde sám působil. Nejintenzivněji pak s Janem Kotěrou v jeho prvním tvůrčím období nazývaném jako jarní, lyrické. Vzhledem k postavení, jaké zaujímá Jan Kotěra v české moderní architektuře, a jehož si byli vědomi i jeho současníci, je jeho dílo poměrně dobře zdokumentováno, a je stále předmětem zájmu. K sochařské výzdobě jeho staveb lze tedy většinou dohledat základní informace, výjimku tvoří drobnější zakázky typu soukromých vil.